

Knjiga proroka Joela i laodicejska Crkva adventista sedmoga dana – broj dva

Jeff Pippenger

2025-12-02

Broj dva

„S usrdnom čežnjom iščekujem vrijeme kada će se događaji dana Pedesetnice ponoviti s još većom silom nego tom prilikom. Ivan kaže: ‘Vidjeh drugoga anđela gdje silazi s neba, koji ima veliku vlast; i zemlja se prosvijetli od slave njegove.’ Tada će, kao u vrijeme Pedesetnice, ljudi čuti istinu kako im se govori, svaki na svom jeziku.

„Bog može udahnuti nov život u svaku dušu koja Mu iskreno želi služiti, i može dotaći usne živim ugljenom s oltara te učiniti da postanu rječite u Njegovoj hvali. Tisuće glasova bit će prožete silom da objavljuju divne istine Božje Riječi. Mucavi će se jezik razriješiti, a plašljivi će biti osnaženi da hrabro svjedoče za istinu. Neka Gospodin pomogne svome narodu da očisti hram duše od svake nečistoće i da održava tako prisnu vezu s Njime da može biti dionik kasne kiše kada bude izlivena.” Review and Herald, 20. srpnja 1886.

Pedesetnica, promatrana kao blagdan Gospodnji, ne može se odvojiti od Pashe, Blagdana beskvasnih kruhova, prinosa prvina i Blagdana tjedana. Pedesetnica je vremensko razdoblje, premda je također i vremenska točka. Zato se i naziva „pedesetničkim razdobljem”. To je razdoblje započelo Kristovom smrću, ukopom i uskrsnućem. Nakon svojega uzašašća Krist je započeo četrdeset dana osobne pouke, nakon čega je uslijedilo deset dana u gornjoj sobi, gdje je postignuto jedinstvo. 9/11 započeo je razdoblje koje završava zakonom o nedjelji u Sjedinjenim Državama. Taj zakon o nedjelji predstavljen je danom Pedesetnice kao vremenskom točkom; vremenskom točkom kojoj je prethodilo vremensko razdoblje što je započelo 9/11. Od 9/11 do zakona o nedjelji „pedesetničko razdoblje” se ponavlja.

Petar je objasnio da čudesna pojava „jezika kao od ognja” nije pijana ludost, nego ispunjenje knjige proroka Joela, jer je protiv poruke bila podignuta osporba. „Jezici” predstavljaju iznošenje poruke, a oganj predstavlja Duha Svetoga. Poruka Pedesetnice predstavlja sjedinjenje božanstva (Bog je oganj koji proždire) s ljudskošću jezika. Kao što Petar predstavlja sto četrdeset i četiri tisuće u vrijeme kasne kiše, tako i cjepidlačeći Židovi predstavljaju narod prijašnjega saveza koji se mimoilazi upravo u onom trenutku kada pada kasna kiša.

I svi se napuniše Duha Svetoga te počеше govoriti drugim jezicima, kako im Duh davaše zboriti. A u Jeruzalemu su boravili Židovi, pobožni ljudi iz svakoga naroda pod nebom. I kad se to razglasilo, mnoštvo se sabra i smete se, jer ih je svatko slušao gdje govore njegovim vlastitim jezikom. I svi bijahu zadivljeni i čudili se govoreći jedan drugomu: Gle, nisu li svi ovi što govore Galilejci? Pa kako ih onda svaki od nas čuje na svojem materinskom jeziku? Parti i Međani i Elamljani, i stanovnici Mezopotamije, Judeje i Kapadocije, Ponta i Azije, Frigije i Pamfilije, Egipta i krajeva Libije oko Cirene, i pridošlice iz Rima, Židovi i obraćenici, Krećani i Arapi — čujemo ih kako na našim jezicima govore o veličanstvenim djelima Božjim. I svi

bijahu zadivljeni i u nedoumici te govorahu jedan drugomu: Što bi to moglo biti? A drugi su se podrugujući govorili: Napili su se mladoga vina. No Petar, ustavši s jedanaestoricom, podiže glas i progovori im: Ljudi judejski i svi vi koji prebivate u Jeruzalemu, neka vam ovo bude znano i poslušajte moje riječi: jer ovi nisu pijani, kako vi mislite, ta tek je treća ura dana. Djela 2,4–15.

Petar objašnjava Pedesetnicu kao ispunjenje knjige proroka Joela. To čini u proročkom smislu, kada je predstavljen čitav svijet, jer odlomak kaže da je slušateljstvo došlo „iz svakoga naroda pod nebom“. U 9/11 zemlja je bila obasjana Kristovom slavom, a zatim će ponovno, u vrijeme nedjeljnoga zakona, sto četrdeset i četiri tisuće savršeno odražavati Kristovu slavu dok budu uzdignuti kao stijeg pred čitavim svijetom. Pedesetničko razdoblje započelo je u 9/11 i završava nedjeljnim zakonom.

„Nitko od nas nikada neće primiti Božji pečat dok naši karakteri budu imali ijednu mrlju ili ljagu na sebi. Na nama je da uklonimo nedostatke u svojim karakterima, da očistimo hram duše od svake nečistoće. Tada će kasna kiša pasti na nas kao što je rana kiša pala na učenike na Dan Pedesetnice.“

„Prelako se zadovoljavamo svojim postignućima. Osjećamo se bogatima i obogaćenima dobrima te ne znamo da smo ‘nevoljni, i jadni, i siromašni, i slijepi, i goli’. Sada je vrijeme da poslušamo opomenu Istinitoga Svjedoka: ‘Savjetujem ti da kupiš od Mene zlata žeženoga u ognju, da se obogatiš; i bijele haljine, da se odjeneš i da se ne pokaže sramota tvoje golotinje; i pomaži svoje oči mašću za oči, da vidiš.’ ...“

„Sada je vrijeme da sebe i svoju djecu sačuvamo neokaljanima od svijeta. Sada je vrijeme da operemo haljine svojega karaktera i učinimo ih bijelima u krvi Janjetovoj. Sada je vrijeme da nadvladamo oholost, strast i duhovnu lijenost. Sada je vrijeme da se probudimo i uložimo odlučan napor za skladnost karaktera. ‘Danas, ako glas Njegov čujete, ne budite tvrda srca.’ Nalazimo se u vrlo teškom položaju, čekajući i bdijući za pojavak našega Gospodina. Svijet je u tami. ‘Ali vi, braćo’, kaže Pavao, ‘niste u tami da bi vas onaj dan zatekao kao tat.’ Božja je namjera uvijek izvoditi svjetlo iz tame, radost iz žalosti i počinak iz umora za dušu koja čeka i čezne.“

„Što činite, braćo, u velikom djelu priprave? Oni koji se sjedinjuju sa svijetom primaju svjetovni kalup i pripremaju se za žig Zvijeri. Oni koji nemaju povjerenja u sebe, koji se ponizuju pred Bogom i čiste svoje duše poslušnošću istini, primaju nebeski kalup i pripremaju se za pečat Božji na svojim čelima. Kad proglas bude izdan i žig utisnut, njihov će karakter ostati čist i neokaljan za svu vječnost.“

„Sada je vrijeme za pripravu. Pečat Božji nikada neće biti stavljen na čelo nečista muškarca ili žene. Nikada neće biti stavljen na čelo častoljubiva muškarca ili žene koji ljube svijet. Nikada neće biti stavljen na čelo muškaraca ili žena lažljiva jezika ili prijevarna srca. Svi koji prime pečat moraju biti bez mane pred Bogom — kandidati za nebo. Idite naprijed, moja braćo i sestre. U ovom času o tim točkama mogu pisati samo ukratko, tek skrećući vašu pozornost na nužnost priprave. Sami istražujte Pisma, da biste mogli razumjeti strašnu svečanost sadašnjega časa.“ Testimonies, volume 5, 214, 216.

Ovdje sestra White utvrđuje Pedesetnicu kao vremensku točku, dovodeći je u vezu sa zakonom o nedjelji u Sjedinjenim Državama, „kada iziđe dekret“. Ipak, premda ona označuje zakon o nedjelji i Pedesetnicu kao vremensku točku, njezina poruka koja poziva na pripremu prepoznaje razdoblje koje prethodi zakonu o nedjelji kao ono koje je predloženo pedesetničkim razdobljem. Zakon o nedjelji jest ispit subote sedmog dana, a razdoblje od 11. rujna do zakona o nedjelji može se prepoznati kao simbolični „dan Gospodnje priprave“. Priprava prethodi ispitu.

„Kasna kiša izljevati će se na“ sto četrdeset i četiri tisuće upravo „kao što se rana kiša izlila na učenike na Dan Pedesetnice.“ Razdoblje prikazano kao pedesetničko doba započelo je škropljenjem kada se Krist vratio nakon svoga uzašašća.

I kad je to rekao, dahnuo je u njih i rekao im: Primate Duha Svetoga. Ivan 20,22.

Njegov dah prenosi Duha Svetoga, a dah je ono što proizvodi zvuk riječi. Isus je Riječ, i Njegov dah prenosi Duha Svetoga posredstvom priopćavanja Njegove riječi. Dah je ono što je tijelo Adama oživjelo, a dah je ono što oživljuje Ezekielovu vojsku uskrslih mrtvih suhih kostiju.

„Kristov čin kojim je dahnuo na svoje učenike Duha Svetoga i kojim im je udijelio svoj mir bio je kao nekoliko kapi prije obilnoga pljuskaja koji je trebao biti dan na dan Pedesetnice.“ Spirit of Prophecy, svezak 3, 243.

Na početku pedesetničkoga razdoblja Kristov je „dah“ prenio Duha Svetoga učenicima, ali neki su sumnjali.

Ali Toma, jedan od dvanaestorice, zvani Didim, nije bio s njima kad dođe Isus. Stoga mu drugi učenici rekoše: Vidjeli smo Gospodina. Ali on im reče: Ako ne vidim na njegovim rukama biljeg čavala, i ne stavim svoj prst u biljeg čavala, i ne pružim svoje ruke u njegov bok, neću vjerovati. Ivan 2,24.25.

Pedesetničko razdoblje započelo je razdoblje „kušnje“, počevši s dahom Kristovim i Tominom raspravom sumnje. Tomina rasprava na početku predložuje raspravu Židova na završetku pedesetničkoga razdoblja. Krist je na početku predao svoju riječ i Duha Svetoga učenicima, a učenici su na završetku pedesetničkoga razdoblja predali riječ i Duha Svetoga svijetu.

Djelo koje je Krist izvršio kada je dahnuo na učenike bilo je drugo svjedočanstvo o istome djelu koje je upravo bio izvršio s učenicima na putu u Emaus.

I dogodi se da, dok su razgovarali i raspravljali, sam Isus pristupi i pođe s njima. Ali njihove su oči bile zadržane te ga nisu prepoznale. ...

Tada im reče: O bezumni i spora srca da vjerujete svemu što su proroci govorili! Nije li Krist trebao pretrpjeti to i ući u svoju slavu? I počevši od Mojsija i svih proroka, protumači im u svim Pismima ono što se na njega odnosilo. I približiše se selu kamo su išli; a on učini kao da bi pošao dalje. Ali oni ga prisiliše govoreći: Ostani s nama, jer je pri večeri i dan je na izmaku. I uđe da ostane s njima. I dogodi se, dok je sjedio za stolom s njima, da uze kruh, blagoslovi ga, razlomi i dade im. Tada im se otvoriše oči te ga prepoznade; i on iščeznu ispred njih. I rekoše jedan drugomu: Nije li naše srce gorjelo u nama dok nam je putem govorio i dok nam je

otvarao Pisma? Luka 24:15, 16, 25–32.

Kao što je Isus „sjedio za stolom” u Emausu, tako je potom jeo s učenicima. U oba slučaja prikazano je blagovanje. Zajedno oni upućuju na to da je početak pentekostnog razdoblja obilježen dahom Duha Svetoga, a također i blagovanjem. Početni događaji proizvode prijepor između jedne skupine koja vjeruje i jedne skupine koja sumnja. Blagovanje, podjeljivanje Duha Svetoga i otvaranje Pisama obuhvaćaju to da je Krist započeo svoju pouku s „Mojsijem i svim prorocima”. Kristov nauk bio je prenesen tako što je uzeo proročku liniju Mojsija i uskladio je s linijama svih proroka, ovdje malo i ondje malo.

Na 11. rujna dah četiriju vjetrova iz Ezekielu zapuhao je na mrtve suhe kosti iz trideset i sedmog poglavlja. U to je vrijeme, kako je predloženo anđelom koji je sišao 11. kolovoza 1840. i osnažio poruku prvoga anđela, anđeo iz Otkrivenja osamnaest sišao s porukom koja se mora pojesti, kao što su i učenici jeli na početku pentekostnoga razdoblja. Tominu nespremnost da povjeruje označuje da je, kada se poruka uvodi, obilježeno potresanje.

Govoreći o padu Kula blizakinja 11. rujna, rečeno nam je da je Gospod ustao kako bi „strašno potresao narode”. Važno je upamtiti da se „potresanje” među Božjim narodom ostvaruje po onima koji se bore protiv poruke istine. Postoje „potresanja” koja su izvanjska, ali unutarnja potresanja unutar crkve događaju se u ozračju iznošenja poruke.

„Pitala sam za značenje potresa koji sam vidjela, i bilo mi je pokazano da će ga prouzročiti otvoreno svjedočanstvo potaknuto savjetom Istinitoga Svjedoka Laodicejcima. Ono će utjecati na srce onoga koji ga prima i navest će ga da uzdigne mjerilo i iznese otvorenu istinu. Neki neće podnijeti to otvoreno svjedočanstvo. Ustat će protiv njega, i to je ono što će izazvati potres među Božjim narodom.

„Vidjela sam da se svjedočanstvo Istinitoga Svjedoka nije poslušalo ni upola. Svečano svjedočanstvo o kojem visi sudbina crkve bilo je olako cijenjeno, ako ne i posve zanemareno. To svjedočanstvo mora proizvesti duboko pokajanje; svi koji ga istinski prime poslušat će ga i bit će očišćeni.“ Early Writings, 271.

Unutarnje „potresanje” uzrokovano je onima koji se opiru iznošenju laodicejske poruke. Sestra White poistovjećuje poruku Jonesa i Waggonera iz 1888. godine s laodicejskom porukom.

„Poruka koja nam je dana po A. T. Jonesu i E. J. Waggoneru jest Božja poruka laodicejskoj crkvi, i jao svakome tko ispovijeda da vjeruje istinu, a ipak drugima ne odražava od Boga dane zrake.” The 1888 Materials, 1053.

Otpor laodicejskoj poruci proizvodi potresanje, a sestra White poruku iz 1888. godine usklađuje sa silaskom anđela iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja.

„Nespremnost da se napuste unaprijed stvorena mišljenja i da se prihvati ova istina ležala je u temelju velikoga dijela protivljenja koje se u Minneapolisu očitovalo protiv Gospodnje poruke preko braće Waggonera i Jonesa. Poticanjem toga protivljenja Sotona je uspio našem narodu u velikoj mjeri uskratiti posebnu silu Duha Svetoga koju im je Bog čeznuo podariti. Neprijatelj ih je spriječio da zadobiju onu djelotvornost koja je mogla biti njihova u nošenju istine svijetu,

kao što su je apostoli objavljivali nakon dana Pedesetnice. Svjetlu koje treba obasjati svu zemlju svojom slavom pružen je otpor, te je djelovanjem naše vlastite braće u velikoj mjeri bilo zadržano od svijeta.” Selected Messages, knjiga 1, 235.

Sumnja Tome na početku pedesetničkog razdoblja, koja predodnačuje pobunu protiv poruke pristigle na dan Pedesetnice, predodnačila je potresanje koje se dogodilo kada je vodstvo Adventizma sedmoga dana ustalo i oduprlo se poruci laodicejskoj crkvi kako su je 1888. iznijeli Jones i Waggoner. Godine 1888. silni anđeo iz Otkrivenja osamnaest sišao je da obasja zemlju svojom slavom, ali se, velikim dijelom zbog nespремnosti tih vođa da ostave po strani unaprijed stvorena mišljenja, ponovila pobuna Koreja, Datana i Abirama. Toma, Židovi na Pedesetnicu, Korejeva pobuna u Mojsijevo vrijeme, pobuna iz 1888. — sve to predodnačuje 11. rujna kada je, prema Joelu, trebalo zatrubiti u trubu. Ta je truba, prema Izaiji, bila zatrubljena kako bi se razotkrili grijesi Božjega naroda, predodnačujući tako 1888. godinu i poruku Laodiceji. Jeremijin stražar, koji trubi da bi se vratilo na „stare staze“, usklađuje se s Izaijom koji podiže svoj glas kao trubu. Jeremijini stražari jesu Habakukovi stražari koji postavljaju pitanje kakav će biti njihov položaj u raspravi ili prijeporu njihove povijesti?

Stajat ću na svojoj straži i postaviti ću se na kulu, pa ću motriti da vidim što će mi reći i što ću odgovoriti kada budem ukoren. Habakuk 2,1.

Riječ „ukoren” znači „prekoren ili opomenut” i podrazumijeva pitanje, jer sljedeći redak daje odgovor.

I Gospodin mi odgovori i reče: Zapiši viđenje i jasno ga ureži na ploče, da može trčati onaj koji ga čita. Habakuk 2,2.

„Rasprava“ ili potresanje koje je započelo kao ispunjenje mileritske povijesti bila je poruka Williama Millera i njegovih pravila proročkog tumačenja nasuprot teolozima protestantizma. Rasprava u mileritskoj povijesti započela je potvrdom mileritske poruke 11. kolovoza 1840., kada se ni „manja osoba od samoga Isusa Krista“ nije spustila s knjižicom koju je Ivan trebao uzeti i pojesti. Rasprava Habakukovih stražara, Tomine sumnje, pobuna iz 1888., Korahova pobuna, rasprava o pijanstvu na Pedesetnicu — sve to svjedoči o raspravi koja je započela 9/11. Polemika o kojoj se raspravlja tiče se poruke poznoga dažda, koji je počeo rominjati 9/11.

Odgovor u Habakuku koji je naveo milerite da izrade kartu iz 1843. godine povezan je s razvojem dviju skupina štovatelja, predstavljenih Korahem i njegovim pristašama nasuprot Mojsiju; Tomom i ostalim učenicima; židovskim argumentom o pijanstvu na Pedesetnicu; vodstvom adventizma 1888. godine; protestantima nasuprot mileritima 1844. godine; te ludim i mudrim djevicama od 22. listopada 1844.

Na 11. rujna Krist je dahnuo na svoje učenike Duha Svetoga kao nekoliko kapi prije punoga izlivanja pri nedjeljnom zakonu. Potom im je otvorio razumijevanje za proročku poruku, započinjući „red na red“ s Mojsijem, vodeći te učenike natrag Jeremijinim starim stazama, gdje su bili pomazani da zatrube trubu upozorenja. Kristov dah 11. rujna došao je od četiriju vjetrova Ezekiela i Ivana, i to je bila laodicejska poruka, koja je „ravno svjedočanstvo“ što uzrokuje

potresanje dok joj se opire. Godina 1888. predoznačuje pobunu Koreja, Datana i Abirama, jer nije bila odbačena samo poruka, nego i izabrani stražari koji su trubi davali razgovijetan zvuk.

Sestra White zapisala je da će „potresanje koje sam vidjela” „biti izazvano otvorenim svjedočanstvom koje je prizvao savjet Istinitoga Svjedoka Laodicejcima.” Poruka iz 1888. bila je to otvoreno svjedočanstvo, a i 1888. i 11. rujna označavaju silazak anđela iz osamnaestoga poglavlja Otkrivenja.

„Našim crkvama i ustanovama mora se uputiti izravno svjedočanstvo kako bi se probudili oni koji spavaju.”

„Kad se riječi Gospodnje vjeruje i kad joj se pokorava, ostvarivat će se postojan napredak. Uvidimo sada svoju veliku potrebu. Gospod nas ne može upotrijebiti dok ne udahne život u suhe kosti. Čula sam izgovorene riječi: ‘Bez dubokog djelovanja Duha Božjega na srce, bez njegova životvornog utjecaja, istina postaje mrtvo slovo.’” Review and Herald, 18. studenoga 1902.

Na 11. rujna laodicejska je poruka dosegla svoje savršeno ispunjenje kada se počeo oglašavati posljednji poziv nekadašnjem Božjem zavjetnom narodu. Tada sestra White zapaža: „Našim se crkvama i ustanovama mora uputiti otvoreno svjedočanstvo kako bi se probudili oni koji spavaju.“ Laodicejska je poruka započela kada je anđeo iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja sišao 11. rujna, što znači da je 11. rujna poruka laodicejskim adventistima sedmoga dana bila i jest: „probudite se“. Joel je u petom retku prvoga poglavlja zapovjedio pijanicama da se probude. 11. rujna označava dolazak završnog razdoblja kušnje za adventizam i predstavlja Joelovu zapovijed da se probudimo. Početak pentekostalnog razdoblja započinje buđenjem Božjega naroda 11. rujna i završava ispunjenjem prispodobe o deset djevica neposredno prije nedjeljnog zakona.

Buđenje na 11. rujna poziv je posljednjem naraštaju zavjetnog naroda koji se nalazi u otpadništvu. Buđenje neposredno prije nedjeljnog zakona zatvara vrata prijašnjem zavjetnom narodu. Početak i svršetak isti su, i u srpnju 2023. dvije svjedokinje iz jedanaestog poglavlja Otkrivenja bile su probuđene za pobunu u vezi s predviđanjem od 18. srpnja 2020. Srednje buđenje predstavljeno je pobunom, što poistovjećuje 11. rujna s prvim slovom hebrejskog alfabeta, 18. srpnja 2020. s trinaestim slovom, a nedjeljni zakon s dvadeset i drugim i posljednjim slovom hebrejskog alfabeta. Dvadeset i drugo slovo predstavlja sjedinjenje božanstva s čovječtvom, koje se dovršava u posljednjem od ta tri buđenja.

Gospodin „udahne život u suhe kosti” u 9/11, upravo kao što je udahnuo Duha Svetoga na učenike na početku pentekostnog razdoblja. Učenici nakon Njegova užasašća predstavljaju one koji su primili Duha Svetoga i kojima je potom bilo otvoreno razumijevanje proročke Riječi putem metodologije „red na red”. Primanje Duha Svetoga dogodilo se za vrijeme blagovanja, jer duhovno jesti zahtijeva da jedete tijelo i pijete krv Isusa, koji je Riječ.

Pobunjenici koji su se pridružili Korahu, Datanu i Abiramu predstavljaju (kao i vodstvo adventizma 1888. godine) onu skupinu koja uzrokuje potresanje suprotstavljajući se trubnoj poruci koja razotkriva grijeh Božjega naroda, a istodobno poziva na povratak starim stazama, temeljnim

istinama predstavljenima „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest. Truba poziva i na probuđenje i na reformu. Prvi od Millerovih proročkih dragulja, a ujedno i prvi koji je adventizam odbacio, predstavlja početak i završetak mileritskoga pokreta. Početak i završetak poruke prvoga anđela, kako su je naviještali mileriti, obilježeni su Mojsijevih „sedam vremena”. Na početku je to bilo prihvaćeno, na kraju odbačeno. Zbog toga odbacivanja Ezekiel prikazuje adventizam kao dolinu mrtvih suhih kostiju. Razdoblje od 1863. do nedjeljnoga zakona u Sjedinjenim Državama jest dolina viđenja, prema Izaiji dvadeset i dva, ali je dolina mrtvih suhih kostiju prema Ezekielu. Obje te proročke doline podudaraju se s Joelovom dolinom Jošafata, koju Joel također označuje kao dolinu odluke.

S ovim pojmovima na mjestu može se postaviti pitanje: kako to da je na 11. rujna knjiga proroka Joela postala poruka koju je Petar poistovjetio s Pedesetnicom? Nastojat ćemo razjasniti te pojmove u sljedećim člancima.

„(Napisano 5. studenoga 1892. iz Adelaide, Južna Australija, za „Dragi nećaće i nećakinjo, Frank i Hattie [Belden].“)

„Kad budete prosvijetljeni Svetim Duhom, vidjet ćete svu onu pokvarenost u Minneapolisu onakvom kakva jest, onako kako je Bog promatra. Ako vas više nikada ne budem vidjela na ovome svijetu, budite uvjereni da vam opraštam žalost, nevolju i teret duše koje ste bez ikakva razloga svalili na mene. Ali radi vaše duše, radi Onoga koji je umro za vas, želim da uvidite i priznate svoje pogreške. Vi ste se doista ujedinili s onima koji su se odupirali Duhu Božjemu. Imali ste sav dokaz koji vam je bio potreban da je Gospodin djelovao preko braće Jonesa i Waggonera; ali niste primili svjetlo; i nakon osjećaja kojima ste se prepuštali, nakon riječi izgovorenih protiv istine, niste bili spremni priznati da ste pogriješili, da su ti ljudi imali poruku od Boga, i da ste olako držali i poruku i glasnike.

“Nikada prije nisam među našim narodom vidjela tako čvrsto samodopadstvo i nespremnost da se prihvati i prizna svjetlo kakva se očitovala u Minneapolisu. Pokazano mi je da nitko od onih koji su gajili duh očitovan na tom skupu više ne bi imao jasno svjetlo da razabere dragocjenost istine koja im je poslana s neba, sve dok ne ponize svoju oholost i ne priznaju da nisu bili pokretani Duhom Božjim, nego da su im umovi i srca bili ispunjeni predrasudama. Gospodin im se želio približiti, blagosloviti ih i iscijeliti ih od njihovih otpada, ali oni nisu htjeli poslušati. Bili su pokretani istim duhom koji je nadahnjivao Koraha, Datana i Abirama. Ti ljudi u Izraelu bili su odlučni oduprijeti se svakom dokazu koji bi pokazao da su u krivu, te su ustrajavali i ustrajavali na svom putu nezadovoljstva dok mnogi nisu bili odvučeni da se s njima sjedine.”

“Tko su bili ovi? Ne slabi, ne neuki, ne neprosvijetljeni. U toj pobuni bilo je dvjesto pedeset knezova, uglednih u zajednici, ljudi na glasu. Kakvo je bilo njihovo svjedočanstvo? ‘Sva je zajednica sveta, svaki od njih, i Jahve je među njima; zašto se onda uzdižete nad zajednicom Jahvinom?’ [Brojevi 16,3]. Kad su Korah i njegovi drugovi poginuli pod sudom Božjim, narod koji su bili obmanuli nije u tom čudu prepoznao ruku Jahvinu. Čitava je zajednica sljedećega jutra optužila Mojsija i Arona: ‘Vi ste pobili narod Jahvin’ [redak 41], i pošast je došla na zajednicu te je poginulo više od četrnaest tisuća.”

„Kad sam naumila otići iz Minneapolisa, anđeo Gospodnji stade uza me i reče: ‘Ne tako; Bog ima djelo za tebe da ga obaviš na ovome mjestu. Narod ponavlja pobunu Kore, Datana i Abirama. Postavila sam te na tvoje pravo mjesto, koje oni koji nisu u svjetlu neće priznati; neće poslušati tvoje svjedočanstvo; ali ja ću biti s tobom; moja će te milost i moja sila poduprijeti. Ne preziru oni tebe, nego glasnike i poruku koju šaljem svojem narodu. Pokazali su prezir prema riječi Gospodnjoj. Sotona je zaslijepio njihove oči i izopačio njihov sud; i ako se svaka duša ne pokaje za taj svoj grijeh, za tu neposvećenu neovisnost koja vrijeđa Duha Božjega, hodat će u tami. Uklonit ću svijećnjak s njegova mjesta ako se ne pokaju i ne obrate, da ih iscijelim. Pomutili su svoj duhovni vid. Nisu htjeli da Bog očituje svojega Duha i svoju silu; jer imaju duh poruge i gađenja prema mojoj riječi. Lakomislenost, neozbiljnost, zbijanje šala i pošalice svakodnevno se prakticiraju. Nisu upravili svoja srca da mene traže. Hode u iskrama svojega ognja, i ako se ne pokaju, leći će u žalosti. Ovako govori Gospod: Stoj na svojoj dužnosti; jer ja sam s tobom i neću te ostaviti niti napustiti.’ Ove riječi od Boga nisam se usudila zanemariti.

„Svjetlost je sjala u Battle Creeku u jasnim, blistavim zrakama; ali tko je od onih koji su sudjelovali na sastanku u Minneapolisu došao k svjetlosti i primio bogata blaga istine koja im je Gospodin poslao s neba? Tko je išao korak po korak s Vođom, Isusom Kristom? Tko je potpuno priznao svoju pogrešnu revnost, svoju sljepoću, svoje ljubomore i zla nagađanja, svoje prkošenje istini? Ni jedan; i zbog svojega dugotrajnog zanemarivanja da priznaju svjetlost, ona ih je ostavila daleko iza sebe; nisu rasli u milosti i u spoznaji Krista Isusa, Gospodina našega. Propustili su primiti potrebnu milost koju su mogli imati i koja bi ih učinila snažnim ljudima u vjerskom iskustvu.“

Stajalište zauzeto u Minneapolisu očito je bilo nepremostiva prepreka koja ih je u velikoj mjeri zatvorila među sumnjičavce, ispitivače, među odbacivatelje istine i sile Božje. Kad nastupi druga kriza, oni koji su tako dugo odolijevali dokazima nagomilanim na dokazima ponovno će biti stavljeni na kušnju upravo u onim točkama u kojima su tako očito podbacili, i bit će im teško primiti ono što je od Boga i odbaciti ono što je od sila tame. Stoga je njihov jedini siguran put hoditi u poniznosti, poravnavajući staze svojim nogama, da se hromi ne odvrati s puta. Od presudne je važnosti s kim se družimo, bilo s ljudima koji hode s Bogom te Mu vjeruju i pouzdaju se u Njega, bilo s ljudima koji slijede vlastitu umišljenu mudrost, hodeći u iskrištu vlastita potpala.

Vrijeme, briga i trud potrebni da bi se suzbio utjecaj onih koji su radili protiv istine bili su strašan gubitak; jer bismo u duhovnoj spoznaji mogli biti godinama ispred; i mnoge, mnoge duše mogle su biti pridodane crkvi da su oni koji su trebali hoditi u svjetlu nastavili upoznavati Gospodina, da bi znali da je Njegov izlazak pripravan kao zora. Ali kada se toliko truda mora ulagati upravo u crkvi kako bi se suzbio utjecaj djelatnika koji su stajali kao granitni zid protiv istine koju Bog šalje svome narodu, svijet ostaje u razmjernoj tami.

„Bog je namjeravao da stražari ustanu i da ujedinjenim glasovima pošalju odlučnu poruku, dajući trubi jasan zvuk, kako bi sav narod mogao pohitati na svoje mjesto dužnosti i odigrati svoju ulogu u velikom djelu. Tada bi snažno, jasno svjetlo onoga drugog anđela koji silazi s neba imajući veliku vlast ispunilo zemlju svojom slavom. Godinama zaostajemo; i oni koji su

stajali u sljepoći i priječili napredovanje upravo one poruke koju je Bog namjeravao da pođe sa skupa u Minneapolisu kao svjetiljka koja gori, trebaju poniziti svoja srca pred Bogom te vidjeti i razumjeti kako je djelo bilo ometano njihovom sljepoćom uma i tvrdoćom srca.“

„Sati su provedeni u cjepidlačenju oko sitnica; zlatne su prilike bile protraćene, dok su nebeski glasnici tugovali, nestrpljivi zbog odgađanja. Duh Sveti — bilo je tako malo uvažavanja njegove vrijednosti ili nužnosti da ga primi svaka duša. Oni koji prime taj nebeski dar poći će odjeveni u oklop pravednosti da vode boj za Boga. Poštovat će Gospodnja vodstva i bit će ispunjeni zahvalnošću Njemu za Njegovu milost. Ali na mnogim, mnogim mjestima i u mnogim, mnogim prilikama moglo bi se istinito reći kao u Kristovo doba za one koji tvrde da su Božji narod, da se nije moglo učiniti mnogo silnih djela zbog njihove nevjere. Mnogi koji su bili vezani okovima tame bili su uvažavani zato što ih je Bog upotrijebio, a njihova je nevjera pobudila sumnju i predrasude protiv poruke istine koju su nebeski anđeli nastojali priopćiti preko ljudskih oruđa — opravdanje vjerom, Kristova pravednost.” The 1888 Materials, 1066–1070.